

REPUBLIKA SLOVENIJA
DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani je v senatu okrožne sodnice mag. Aleksandre Hočevar Vinski kot predsednice in sodnikov porotnikov mag. Antona Krampača in mag. Mojce Čeferin K veder kot članov,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: **B. K.**,
Sežana, ki jo zastopa Odvetniška družba in partnerji, o.p., d.o.o. iz Ljubljane,
zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA** (Ministrstvo za notranje zadeve,
Policija, Štefanova ulica 2, Ljubljana), ki jo zastopa Državno pravobranilstvo RS,

zaradi **preместitve na drugo delovno mesto,**

po opravljeni glavni obravnavi in seji senata **5. januarja 2015**

RAZSODILO:

- I. Sklep tožene stranke št. 1002-741/2012/9 (1502-16) z dne 12. 11. 2012 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja št. 10051-739/2012/2 z dne 9. 1. 2013 se razveljavita.
- II. Tožena stranka je dolžna pozvati tožečo stranko nazaj na delovno mesto kriminalista specialista (šifra delovnega mesta 37825) v Mobilnem kriminalističnem oddelku Sektorja kriminalistične policije Policijske uprave Koper, ter ji priznati vse pravice, ki izhajajo iz tega delovnega mesta, v roku 15 dni pod izvršbo.
- III. Tožena stranka sama krije svoje stroške postopka, tožeči stranki pa je dolžna povrniti njene stroške postopka v višini 566,35 EUR v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka tega roka dalje do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

- I. Tožnik navaja, da je bil zaposlen na delovnem mestu kriminalista specialista, v Policijski upravi Koper, Sektorju kriminalistične policije, mobilnem kriminalističnem oddelku, v uradniškem nazivu kriminalist specialist I. S sklepom z dne 12. 11. 2012 je bil z dnem 20. 11. 2012 premeščen na delovno mesto policista – kriminalista, v Policijski upravi Koper, Policijski postaji Koper, v uradniškem nazivu policist I. Tožena stranka mu je istega dne izdala še odločbo št. 1002-741/2012/4 (1502-16), s katero ga je z dnem premestitve imenovala v uradniški naziv XIII. stopnje, policist I. Zoper sklep z dne 12. 11. 2012 in odločbo je 23. 11. 2012 vložil pritožbo, ki jo je Komisija za pritožbe iz delovnega razmerja s sklepom z dne 9. 1. 2013 zavrnila. Ne drži, kot izhaja iz obrazložitve izpodbijanega sklepa o premestitvi, da je bil premeščen zaradi zagotovitve učinkovitejšega oz. smotnejšega dela organa. Za premestitev javnega uslužbenca morajo namreč obstajati utemeljeni razlogi. Ti pa v sklepu niso niti navedeni niti obrazloženi. Sklepa se zato sploh ne da preizkusiti, zato je nepopoln in kot takšen tudi nezakonit. Razlogi premestitve mu nikoli niso bili pojasnjeni, nasprotno, bili so zavajajoči ter nekorektni. Ne obstajajo nobeni razlogi, da je bila njegova premestitev potrebna zaradi nemotenega oz. učinkovitejšega opravljanja nalog policije. Gre le za enostransko odločitev Policije oz. Policijske uprave Koper brez navedbe konkretnih razlogov premestitve. Tožnik je javni uslužbenec oz. policist z večletnimi izkušnjami v policiji, še posebej je usposobljen za delo kriminalista v

mobilnem kriminalističnem oddelku. Svoje naloge je vseskozi opravljal v rangu najvišje kvalitete, kar dokazujejo tudi letne ocene nadrejenega. Naloge v mobilnem kriminalističnem oddelku se povečujejo, zaposleni so zelo obremenjeni, imajo veliko število nadur, večkrat pa izvajajo naloge tudi na območju celotne Slovenije. S premestitvijo je moteno opravljanje nalog policije. Meni, da je bil razporejen na drugo delovno mesto zaradi kazni in ker nadrejenim ni bil simpatičen. Dne 27. 7. 2012 je prejel opozorilo pred redno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi, verjetno na pobudo vodstva Sektorja kriminalistične policije PU Koper. V opozorilu se mu očita nepravilna uporaba službenega orožja. Če bi ga tožena stranka hotela premestiti zaradi krivdnega razloga, kar je po njegovem mnenju dejanski razlog premestitve, bi morala speljati drugačen (npr. disciplinski) postopek, kjer bi imel zagotovljeno ustrezno pravno varnost in možnost pravnih sredstev, ne pa da je izvedla premestitev. Verjeten razlog premestitve so tudi osebne zamere pomočnika vodje sektorja Kriminalistične policije PU Koper. V preteklosti je že opravljal naloge policista na policijski postaji Koper, kjer je bil njegov nadrejeni tudi sedanji pomočnik vodje Sektorja kriminalistične policije kot pomočnik komandirja, ki je do njega gojil nekakšne zamere, kar se je odražalo pri njunem odnosu pri opravljanju dela, saj je zoper njega uvajal nepotrebne in brezpredmetne disciplinske postopke zaradi očitkov lažjih kršitev delovne discipline. Ravno zamere iz preteklosti in nesimpatičnost so vzrok, da se je pomočnik vodje sektorja zavzel za njegovo premestitev iz mobilnega kriminalističnega oddelka Sektorja kriminalistične policije PU Koper. S tožbo je predlagal, da sodišče razveljavi sklepa tožene stranke z dne 12. 11. 2012 in 9. 1. 2013 in toženi stranki naloži, da ga pozove nazaj na delovno mesto kriminalista specialista v Mobilnem kriminalističnem oddelku, Sektorju kriminalistične policije, PU Koper, in mu prizna vse pravice, ki izhajajo iz tega delovnega mesta.

2. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je bila premestitev tožnika izvedena ob upoštevanju vse veljavne delovnopravne zakonodaje, zlasti pa XX. poglavja Zakona o javnih uslužbencih. Tožnik je bil premeščen na delovno mesto policist – kriminalist v Policijo, Policijsko upravo Koper, na Policijsko postajo Koper, za katerega izpolnjuje vse predpisane pogoje, ki so določeni v sistemizaciji delovnih mest. Prav tako je glede na svojo usposobljenost in dosedanje delovne izkušnje sposoben opravljati delo na delovnem mestu, na katerega je premeščen. Trditve tožnika, da se je v času, ko ne dela več na nivoju policijske postaje, spremenilo več predpisov, postopkovnih opravil in da bi se tožnik moral za to delo usposabljanje in uvajati, ne držijo. Za zakonito premestitev uradnika je bistveno, da delo na novem delovnem mestu opravlja v nazivu iste stopnje. Ta pogoj je v primeru tožnika izpolnjen, saj je tudi policist I naziv XIII. stopnje. Izpodbijani sklep ima tudi vse bistvene sestavine sklepa o premestitvi, ki so določene v 2. odstavku 150. člena ZJU, in sicer kraj in dan začetka dela na drugem delovnem mestu ter pravice in obveznosti, povezane z novim delovnim mestom. Tožnik je

bil premeščen zaradi delovnih potreb v skladu s tretjo točko 1. odstavka 149. člena, saj je predstojnik ocenil, da je mogoče na ta način zagotoviti učinkovitejšo oz. smotrnejše delo organa. V sodni praksi in strokovni literaturi je sprejeto stališče, da je delodajalec (predstojnik) tisti, ki presoja, kako organizirati delovni proces, da bo čim bolj učinkovit oz. smotrni. Eden izmed bistvenih razlogov za premestitev tožnika je bil ta, da je bila njegova razporeditev potrebna zaradi kadrovskih in operativnih potreb, saj kot izhaja iz dokumenta št. 1002-100/2011/17 (3B11-05) z dne 2. 11. 2012, so kazniva dejanja na območju Policijske uprave Koper v porastu. Kot izhaja iz dopisa z dne 2. 11. 2012 je zaprosilo za premestitev podal direktor PU Koper B.Š. in ne vodstvo Sektorja kriminalistične policije PU Koper, kot zmotno domneva tožnik. Tako se kot neverjetne in zmotne izkažejo njegove trditve, da se je nadrejenim v SKP zameril oz. jim je postal nesimpatičen, zaradi očitkov glede nepravilne uporabe službenega orožja. Predlaga zavrnitev zahtevka.

3. Sodišče je v dokaznem postopku zaslišalo tožnika ter priče G. Š (takratnega vodjo oddelka Mobilnega kriminalističnega oddelka, Sektorja kriminalistične policije, PU Koper), I. G. (takratnega komandirja PP Koper), S.I (pomočnika vodje Sektorja kriminalistične policije, Mobilnega kriminalističnega oddelka, PU Koper) in B.Š. (takratnega direktorja PU Koper). Vpogledalo je vse predložene listine: odločbo z dne 12. 11. 2012, sklep z dne 12. 11. 2012, pritožbo zoper sklep z dne 23. 11. 2012, sklep z dne 9. 1. 2013, odločbo z dne 9. 1. 2013, opozorilo pred redno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi z dne 27. 7. 2012, sklep Državnega tožilstva RS št. Kt-SO (1) 115/12-SB-im z dne 6. 6. 2013, zapisnik o zaslišanju priče pri Okrožnem sodišču v Novi Gorici I Kpr 35214/2012 z dne 29. 1. 2013, kazniva dejanja po enotah (pod A), pogodbo o zaposlitvi z dne 12. 8. 2008, nepodpisan aneks k pogodbi o zaposlitvi št. 6 z dne 11. 10. 2012, dopis po e – pošti z dne 2. 11. 2012, izpis sistemizacije delovnih mest, seznam delovnih mest z zasedenostjo za Mobilni kriminalistični oddelek in za PP Koper, izpis podatkov iz kadrovske evidence o tožnikovi izobrazbi, poročilo komisije za raziskavo okoliščin uporabe prisilnih sredstev z dne 4. 6. 2012, dopis PU Koper z dne 30. 9. 2011, tabelo o številu obravnavanih kaznivih dejanj po krajevnih skupnostih v letu 2010 in 2011, zapisnik 8. seje ožjega kolegija direktorja PU Koper z dne 23. 8. 2012 (pod B). Ostale dokazne predloge je kot nepotrebne zavrnilo, saj je na podlagi izvedenih ugotovilo vsa odločilna dejstva za razsojo.
4. Zakon o javnih uslužbencih (ZJU, Ur. l. RS, št. 56/2002 s sprem.) v 1. odstavku 147. člena določa, da se javni uslužbenec v okviru istega delodajalca premesti na drugo delovno mesto zaradi delovnih potreb (brez soglasja) ali s soglasjem oziroma na lastno željo. Premestitev je lahko trajna ali začasna. Premestitev je mogoča na ustrezno delovno mesto, za katero javni uslužbenec izpolnjuje predpisane pogoje in ga je sposoben opravljati, trajna premestitev uradnika pa je

mogoča le na uradniško delovno mesto, ki se opravlja v nazivu iste stopnje. Zaradi delovnih potreb se po 3. točki 1. odstavka 149. člena ZJU javni uslužbenec premesti na pristo uradniško delovno mesto oz. strokovno tehnično delovno mesto pri istem ali drugem organu, če predstojnik oceni, da je mogoče na ta način zagotoviti učinkovitejše oz. smotrnejše delo organa. Po 9. točki 6. člena ZJU je predstojnik oseba, ki vodi delo organa. Če javni uslužbenec s premestitvijo zaradi delovnih potreb ne soglaša, se skladno s 1. odstavkom 150. člena ZJU premestitev zaradi delovnih potreb opravi s sklepom o premestitvi, ki ga izda predstojnik.

5. Tožnik je bil na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 12. 8. 2008 in pripadajočih aneksov (B1), zaposlen pri toženi stranki na delovnem mestu kriminalist specialist (šifra delovnega mesta: 37810), v uradniškem nazivu kriminalist specialist I, v Policiji, Policijski upravi Koper, Sektorju kriminalistične policije, Mobilnem kriminalističnem oddelku (v nadaljevanju SKP MKO PU Koper). Dne 18. 10. 2012 mu je bil ponujen v podpis aneks št. 6 k pogodbi o zaposlitvi z dne 12. 8. 2008 (B2). Tožnik aneksa ni podpisal, zato je bil s sklepom z dne 12. 11. 2012, ki ga je prejel 19. 11. 2012, z dnem 20. 11. 2012 premeščen na delovno mesto policista – kriminalista (šifra delovnega mesta: 35803) v Policijski upravi Koper, na Policijski postaji Koper, v uradniškem nazivu policist I (A1, B4). Tožniku je bila 12. 11. 2012 izdana tudi odločba o imenovanju v naziv XIII. stopnje, policist I (A1). Zoper sklep in odločbo z dne 12. 11. 2012 je tožnik 23. 11. 2013 vložil pritožbo (A3), ki jo je Komisija za pritožbe iz delovnega razmerja s sklepom z dne 9. 1. 2013 kot neutemeljeno zavrnila (A4). V obrazložitvi sklepa o premestitvi z dne 12. 11. 2012 je tožena stranka kot razlog premestitve navedla učinkovitejše oziroma smotrnejše delo organa, ki je eden od taksativno naštetih razlogov za premestitev javnih uslužbenca zaradi delovnih potreb, določenih v 1. odstavku 149. člena ZJU (3. točka 1. odstavka 149. člena ZJU).
6. Res v sklepih niso posebej obrazloženi razlogi, ki so toženo stranko oz. predstojnika vodili k odločitvi, da tožnika zaradi delovnih potreb premesti na drugo delovno mesto, a zaradi tega sklepa nista nezakonita. Po oceni sodišča je premestitev po 3. točki 1. odstavka 149. člena ZJU zakonita, če delodajalec ob izdaji sklepa ve, kakšne cilje zasleduje. Če to v samem sklepu ni navedeno (kot v konkretnem primeru) mora razloge, ki so privedli do ocene, da je s premestitvijo javnega uslužbenca mogoče doseči učinkovitejše in smotrnejše delo organa, dokazati v primeru spora pred sodiščem. V konkretnem primeru tožena stranka teh razlogov ni dokazala, kot je pojasnjeno v nadaljevanju.
7. Tožnik je v izpovedi vztrajal, da je šlo pri njegovi premestitvi za kazensko premestitev, ne pa za premestitev zaradi delovnih potreb. Pri premestitvi so se namreč oprli na njegov primer oz. eno izmed aretacij (zadeva T. _____), ko je moral uporabiti službeno orožje. Vendar pa zoper njega v zvezi s tem ni bil sprožen noben disciplinski postopek, dobil je le opozorilo pred odpovedjo

pogodbe o zaposlitvi. Če bi takrat res narobe ravnal, bi posegli po drugih institutih. Tudi sedaj bi enako ravnal kot takrat. Poudaril je, da je postopek premestitve vodil S. J. in prav on mu je tudi povedal, da bo premeščen zaradi njegove uporabe prisilnih sredstev v zadevi T. Ko je odklonil podpis aneksa k pogodbi o zaposlitvi, s katerim naj bi bil premeščen na PP Koper, mu je J. rekel, da se mora čez tri dni zglasiti na PP Koper, kjer bo vseeno nastopil delo, v tem času pa da mu bodo priskrbeli papirje oz. sklep. Niti z besedo pa mu ni bilo omenjeno, da obstajajo delovne potrebe na PP Koper, ki takrat tudi ni imela nobenega internega razpisa za zasedbo delovnega mesta. J. mu je celo ponujal, da si lahko sam izbere, na katero policijsko postajo bi šel delat. Ko mu je povedal, da ne želi delati drugje, mu je J. rekel, da bo pač moral iti, ker da se je vodstvo tako odločilo. Zato je izbral postajo za izravnalne ukrepe na Kozini, J. pa mu je čez nekaj dni prinesel aneks, kjer je pisalo PP Koper, torej čisto nekaj drugega, kot pa je sam izbral. Poudaril je še, da je bil J. že pred leti njegov nadrejeni in sta že takrat imela manjše konflikte, zato meni, da je v konkretnem primeru šlo za zamero oz. kaznovanje z njegove strani. Povedal je še, da je bil tudi njegov takratni predstojnik oziroma vodja G. Š. proti njegovi premestitvi, ki se tudi ni strinjal, da bi ga doletela takšna kazen.

8. Priča S. J., pomočnik vodje SKP PU Koper, je v izpovedi zanikal, da je vodil postopek tožnikove premestitve oz. da je dal pobudo za začetek postopka premestitve, saj da je pri njih vodja oddelka tisti, ki je odgovoren za delo oddelka in tudi za kakršnekoli premestitve, vendar mu sodišče ni verjelo. Vodja oddelka MKO SKP PU Koper G. Š. je namreč v izpovedi to odločno zanikal in prepričljivo izpovedal, da je tožnikovi premestitvi nasprotoval in pojasnil tudi zakaj. G.Š. je še povedal, da premestitev sicer ni bila nujno v njegovi pristojnosti, in je lahko tudi vodja sektorja odločal zamenjal policista, da pa se tudi vodja sektorja D. J. s tožnikovo premestitvijo ni ukvarjal, temveč je vse v zvezi s tem prepustil J. Potrdil je, da je v preteklosti že prišlo do spora med tožnikom in S. J. in da se je J. vključil v skupino, ki je preverjala zakonitost uporabe strelnega orožja tožnika v zadevi T. in je kljub temu, da je komisija PU Nova Gorica že predhodno ugotovila, da je bilo strelno orožje uporabljeno skladno s predpisi, vztrajal, da je tožnik prekoračil pooblastila. Poudaril je, da mu je S. J. skoraj vsak dan težil s tem, da mora tožnik oditi, in da ni zasledoval cilja izboljšanja delovnega procesa. J. je bil tudi edini, ki je vztrajal pri tožnikovi premestitvi. Prepričan je, da je bil tožnik premeščen zaradi njegove maščevalnosti oziroma zato, ker tožnika ni maral, in to je J. tudi povedal v obraz. Poudaril je, da je J. že pred leti delal v oddelku kriminalistične policije, vendar je takratni pomočnik te službe zahteval, da mora oditi. Ko je čez 3 oz. 4 leta J. spet prišel nazaj kot pomočnik vodje sektorja, jim

je povedal, da jim bo vrnil to, ker je moral takrat oditi. Povedal je še, da tožnikov odhod ni prispeval k izboljšanju delovnega procesa, prej nasprotno, saj so bili majhen oddelek z 10 zaposlenimi in zelo obremenjeni, tožnik pa je odšel na PP Koper, ki je že tako imela 150 ljudi.

9. Sodišče tudi ni verjelo priči S. J., ko je izpovedal, da mu je I. M., takratni komandir PP v Kopru, po telefonu večkrat omenil kadrovske podhranjenosti oziroma potožil, da nima ljudi, ter da ga je vprašal, če obstaja kakšna možnost, da bi kdo iz njihove službe prišel k njemu v enoto, saj tega ni potrdila nobena druga priča. Prav tako mu ni verjelo, da je I. G. na PU naslovil problemsko poročilo s težavami, ki naj bi jih imel na področju preiskovanja kriminalitete, saj ni znal povedati, kdaj naj bi M. to poročilo sploh dal. Sicer pa je I. M. v izpovedi zanimal, da bi v tistem času podal kakršnokoli zahtevo zaradi pomanjkanja kadra, prav tako pa tudi tožena stranka ni predložila nobenega dokaza o tem, torej zahteve oziroma predloga za pridobitev dodatnega kadra. I. M. h kateremu je bil tožnik dodeljen na podlagi premestitve, je zaslišan še povedal, da je bil začuden, ko je tožnik konec leta 2012 prišel do njega in mu povedal, da bo nadaljeval delo na PP v Kopru. O tožnikovi premestitvi namreč ni bil seznanjen in tudi ni prejel nobenega akta o tem, zato je tožniku rekel, naj se vrne nazaj na delovno mesto v kriminalistično policijo in poskrbi za ustrezno dokumentacijo. Šele po tem so ga vprašali, ali potrebuje kakšnega kriminalista. Poudaril je, da je bil v konkretnem primeru postopek premestitve neobičajen, saj je šlo za premestitev brez predhodne najave in informacij, in da še danes ne ve, kaj je bilo v ozadju. Povedal je še, da bi policijska enota tudi brez tožnika lahko funkcionirala. V zvezi s smotnostjo premestitve pa je izpostavil, da so morali tožniku dodeliti mentorja in se tako ukvarjati z dodatnim mentorstvom, v letu 2013 pa da je bil tožnik dlje časa bolniško odsoten.
10. Sodišče je zaslišalo tudi takratnega direktorja PU Koper B. Š., ki pa glede same premestitve tožnika ni vedel veliko povedati. Zgolj na splošno je izpostavil pomanjkanje kadrov na vseh policijskih enotah. V zvezi s tožnikovo premestitvijo je povedal le, da je podpisal papirje in da je bila odločitev o premestitvi sprejeta na SKP PU Koper, izvedena pa da je bila preko Urada direktorja PU Koper.
11. Sodišče verjame S.J. zgolj v delu, ko je izpovedal, da sta se s komandirjem M. po potrjeni premestitvi tožnika, torej po tem, ko je bil že izdan sklep o premestitvi, pogovarjala o tem, da bo k njim prišel delat tožnik. Ni pa nobenih dokazov o tem, da sta se o tem pogovarjala pred dokončno odločitvijo o premestitvi oz. pred izdajo sklepa o premestitvi. Če bi dejansko obstajale potrebe po premestitvi, bi S. J in I. M. o ureditvi tega govorila že pred tem,

in sicer na podlagi podanega predloga za premestitev s strani pristojne osebe. Iz izvedenih dokazov ne izhaja, da bi bil s strani komandirja PP Koper I. M. podan kakršenkoli predlog oz. zahteva za pridobitev dodatnega kadra, telefonske pogovore o tem pa je I. M. zanikal.

12. Priča S. J. je sicer izpovedal, da je vodstvo SKP, ki so ga sestavljali on, vodja sektorja D. J. in vodja oddelka G. Š podal predlog na službo direktorja, da se strinjajo s premestitvijo tožnika. Svoje nasprotovanje temu je posebej prepričljivo sodišču podal priča G. Š. ki ga je ta primer premestitve, katerega je očitno doživel kot krivičnega, tako prizadel, da se je zaradi razočaranja nad razmerami pri toženi stranki odločil celo za upokojitev. Izrazil je tudi obžalovanje glede tistih, katerim je S. J. nadrejen. Sodišče tako slednjemu, upošteva tudi osebno prizadeto izpoved tožnika, nikakor ne verjame, da bi premestitev tožnika predlagal ravno G. Š. Nasprotno, sodišče verjame tej priči in tožniku, da je njegov nadrejeni temu nasprotoval.

13. Tožena stranka ni predložila nobenega relevantnega dokaza o tem, da je dejansko obstajala potreba po tožnikovi premestitvi na PP Koper. Dopis z dne 30. 9. 2011 (B12), na katerega se sklicuje, ko naj bi komandir PP Koper podal predlog za notranjo prerazporeditev policistov, v katerem je nakazal tudi problematiko glede kadrovskih in operativnih potreb v enoti, ni relevanten, saj se ne nanaša na obdobje tožnikove premestitve. Poleg tega iz navedenega dopisa izhaja, da je bilo iz PP Koper v tistem času premeščenih več delavcev, kar kaže na to, da velikih potreb po premestitvah na PP Koper ni bilo, saj sicer od tam ne bi izvajali premestitve drugam. Tudi iz zapisnika 8. seje ožjega kolegija direktorja PU Koper z dne 23. 8. 2012 (B14), na katerega se sklicuje tožena stranka in ki naj bi dokazoval kadrovske problematiko na PP Koper, pod tč. AD6 izhaja, da je bil na UUČV poslan predlog, da se v skladu s sklepom ožjega kolegija direktorja PU Koper realizira razporeditev več oseb, med njimi tudi tožnika, in sicer iz SKP PU Koper na PP Koper. Ni pa iz zapisnika razvidno, kdaj naj bi bil sklep ožjega kolegija za premestitev tožnika sploh sprejet, niti ni navedenih vzrokov oz. potreb po tej razporeditvi. Nobena od prič tudi ni potrdila trditev tožene stranke, da pa je bil sklep o premestitvi tožnika res sprejet na jutranjem sestanku članov ožjega kolegija dne 13. 7. 2012, tožena stranka pa o tem tudi ni predložila nobenega dokaza. Tožena stranka tudi ni dokazala porasta kaznivih dejanj na območju PP Koper. Podatki o porastu kriminalitete v tabeli, priloženi dopisu z dne 30. 9. 2011, namreč niso skladni z uradno objavljenimi statističnimi podatki policije in se od letih bistveno razlikujejo, zato niso verodostojni. V dopisu z dne 2. 11. 2012 (B3), s katero PU Koper utemeljuje svoj predlog za izdajo sklepa o premestitvi tožnika na delovno mesto na PP Koper, tožena stranka navaja, da je premestitev potrebna zaradi porasta kaznivih dejanj na PP Koper. Iz letnega poročila PU Koper za leto 2013, ki je dostopen na spletu, pa izhaja nasprotno, in sicer da PP Koper beleži upad števila kaznivih dejanj za 0,1 %, v letu 2011 in 2012 pa celo za 16,2%.

Iz tč. AD6 ožjega kolegija direktorja PU Koper z dne 23. 8. 2012 pa še izhaja, da enota SKP PU Koper, iz katere so premestili tožnika, beleži 66% porast kaznivih dejanj. Glede na navedeno ni bilo utemeljenega razloga po premestitvi tožnika iz enote, ki beleži porast kaznivih dejanj, v enoto, ki beleži upad le-teh. Kadrovskega pomanjkanja oziroma kadrovskih potreb na PP Koper tožena stranka ni dokazala.

14. Sodišče na podlagi izvedenih dokazov, zlasti skladnih in prepričljivih izpovedi tožnika ter prič G.Š. in I.M., ugotavlja, da dejanske delovne potrebe po premestitvi tožnika ni bilo, ampak da je šlo za premestitev, ki je bila v domeni S.J., ki očitno tožnika ni maral, kar je potrdil tudi G.Š.. Ključni prič G.Š. in I.G. bi morali v izpovedi pojasniti konkretne razloge premestitve, če bi ti dejansko obstajali, vendar sta izpovedali ravno nasprotno, da razlogov sploh ni bilo.
15. V tovrstnih sporih je ključnega pomena za odločitev sodišča prav izpoved predstojnika, ki mora sodišče prepričati v objektivne in s tem preverljive razloge za premestitev delavca. Omenjeni priči pa, kot navedeno, nista izpostavili nobene potrebe po učinkovitejšem oz. smotnejšem delu organa, PP Koper, kamor je bil tožnik premeščen. Tudi takratni direktor PU Koper B.Š. ni znal pojasniti, na kakšen način naj bi se konkretno s tožnikovo premestitvijo zagotovilo učinkovitejše oz. smotnejše delo organa, zgolj splošne navedbe o kadrovski problematiki oz. podhranjenosti policijskih postaj pa ne zadoščajo za oceno, da je bila premestitev potrebna. Tožena stranka ni dokazala, da bi šlo pri tožnikovi premestitvi za zasledovanje smotnejše organizacije delovnega procesa, torej za premestitev zaradi delovnih potreb.
16. Zato sta izpodbijana sklepa nezakonita in ju je sodišče razveljavilo, posledično je treba vzpostaviti stanje, kot je obstajalo pred nezakonito premestitvijo. V skladu s postavljenim zahtevkom je tožena stranka dolžna tožnika pozvati nazaj na delovno mesto kriminalista specialista (šifra delovnega mesta 3 7825) v Mobilnem kriminalističnem oddelku Sektorja kriminalistične policije Policijske uprave Koper, ter mu priznati vse pravice, ki izhajajo iz tega delovnega mesta.
17. Tožnik je v sporu uspel, zato mu mora tožena stranka povrniti stroške postopka (1. odstavek 154. člena ZPP). V skladu z Zakonom o odvetniški tarifi (Ur. l. RS, št. 67 /08) je sodišče tožniku od priglašanih priznalo naslednje stroške: nagrado za postopek v višini 206, 70 EUR, nagrado za narok v višini 190,80 EUR, pavšalni znesek za poštno in telekomunikacijske storitve v višini 20,00 EUR, 22% DDV v višini 91,85 EUR, potne stroške za pristop na tri naroke v višini 49,80 EUR (po podatkih AP Ljubljana znaša enosmerna vozovnica za avtobus na relaciji Sežana – Ljubljana 8,30 EUR, torej 2 x 8,30 EUR x 3) in potne stroške priče G.Š. v višini 7,20 EUR, kar skupaj znaša 566,35 EUR. Tožena stranka svoje stroške postopka krije sama.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema pisnega odpravka. Pritožbo je treba vložiti pisno v dveh izvodih na naslov sodišča, Resljeva 14, Ljubljana, o njej pa bo odločalo Višje delovno in socialno sodišče. Pritožba mora obsegati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozvalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni. Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da začasno opravlja pravdna dejanja za stranko, ampak pritožbo zavrže. Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo, in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena.

Ljubljana, 5.1.2015

Predsednica senata
okrožna sodnica

mag. Aleksandra Hočevar Vinski

Soglasnost tega prepisa
z izvirnikom potrjuje

Vodja pisarne: